

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 maja 2016 r.

Pozycja 378

POSTANOWIENIE z dnia 11 grudnia 2015 r. Sygn. akt Ts 253/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej L.P. w sprawie zgodności:

art. 41 § 1, art. 42 § 1 i 4 w zw. z art. 459 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.)
z art. 78 i art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 lipca 2015 r. (data nadania) L.P. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 41 § 1, art. 42 § 1 i 4 w zw. z art. 459 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) z art. 78 i art. 45 ust. 1 Konstytucji.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. W kwietniu 2015 r. Sąd Rejonowy w S. wydał postanowienie, w którym nie uwzględnił wniosku skarżącego o wyłączenie sędziego referenta prowadzącego postępowanie karne.

3. Zdaniem skarżącego art. 41 § 1, art. 42 § 1 i 4 k.p.k. w zakresie, w jakim nie przewidują dopuszczalności zaskarżenia do sądu wyższej instancji orzeczenia w sprawie wniosku o wyłączenie sędziego, naruszają prawo do rozpoznania sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Jednocześnie – jak twierdzi skarżący – zakwestionowane przepisy naruszają zasadę przewidzianą w art. 78 Konstytucji, która przewiduje możliwość zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK

z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

2. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie o TK, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Zgodnie z art. 36 ust. 1 w zw. z art. 49 ustawy o TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga odpowiada określonym przez prawo wymogom. Procedura ta umożliwia, już w początkowej fazie postępowania, wyeliminowanie spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny.

3. W pierwszej kolejności Trybunał podkreśla, że skarżący nie spełnił podstawowego wymogu formalnego związanego z procedurą wniesienia skargi konstytucyjnej, tj. nie uzyskał ostatecznego orzeczenia opartego na zaskarżonym przepisie. W myśl art. 46 ust. 1 ustawy o TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z kwietnia 2015 r. skarżący nie wniósł żadnego środka zaskarżenia. Wprawdzie na podstawie art. 459 § 1 k.p.k. procedura karna nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w sprawie wniosku o wyłączenie sędziego, jednakże kontrola formalna środków odwoławczych uregulowana w art. 429 § 1 k.p.k. dokonywana przez prezesa sądu pierwszej instancji dobitnie świadczy o istnieniu procedury postępowania ze środkami odwoławczymi, które są niedopuszczalne. Skarżący, chcąc zatem wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, powinien był zaskarżyć postanowienie Sądu Rejonowego w S. i w ten sposób uzyskać ostateczne orzeczenia w przedmiotowej sprawie (szerzej zob. postanowienie TK z 10 marca 2015 r., SK 65/13). Niespełnienie powyższej przesłanki stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.